

ת"פ 54282/07/19 - מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי), נגד נדאל טהה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 54282-07-19 מדינת ישראל נ' טהה

בפני כב' השופט אילן סלע

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי),

ע"י רותם ברא"ס

נגד

נדאל טהה

ע"י ב"כ עו"ד מוחמד חל'אילה

החלטה

בפני בקשה לתיקון כתב אישום בדרך של הוספת עד תביעה.

המאשימה

הנאשם

הרקע לבקשה וטענות הצדדים

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של סכנה לילדים לפי סעיף 340 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, עבירה של מעשי פזיזות ושלנות לפי סעיף 338(א)(9) לאותו חוק, ועבירה של החזקת סם מסוכן לצריכה עצמית לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ז-1973.
2. נטען, כי ביום 29.07.18, הנאשם החזיק בביתו ובכליו סם מסוכן מסוג חשיש לצריכתו האישית. נטען גם, כי באותו מועד, הנאשם שמט את הסם במקום מסוים בביתו בעת ששמר על בנו התינוק, כבן 10 חודשים, והתינוק בלע מהסם. כתוצאה מכך, הובהל התינוק לבית החולים כשהוא אינו מגיב, מחוור, מכחיל, בוכה מדי פעם, ובשלב מסוים אף איבד את הכרתו.
3. בכתב האישום המקורי הופיעה אשת הנאשם כעדת תביעה. ברם, בדיון לפי סעיף 143 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"), שהתקיים ביום 17.02.20 עתרה ב"כ המאשימה למחיקת אשת הנאשם כעדה, זאת בשל כך שהיא אינה יכולה להעיד כנגד בעלה.
4. עתה, שבה המאשימה ועותרת לתקן את כתב האישום בדרך של הוספתה של האשה כעדת תביעה. לטענתה, עתירתה למחיקת האשה כעדה נעשתה בטעות, שכן אין מניעה שהיא תעיד כנגד בעלה הנאשם, זאת נוכח הוראת סעיף 5(א)(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971.
5. ב"כ הנאשם התנגד למבוקש. לדבריו, יש להקפיד על האינטרס של שמירת המשפחה שהמחוקק בא לשמר

באיסור של העדת אדם כנגד בן זוג, ולכן אין מקום ליתן פרשנות מרחיבה לחריגים שבסעיף 5 לפקודת הראיות. מה גם, שאין פרשנות היכולה להכניס את העבירה בה הואשם הנאשם לחריגים שבסעיף זה, שכן העבירה המיוחסת לנאשם אינה עבירה אלימות. לדבריו, גם אין מקום לאפשר למאשימה לחזור בה מעמדתה הקודמת כשאר ביקשה למחוק את אשת הנאשם מרשימת עדי התביעה.

דין והכרעה

6. סעיף 92 לחסד"פ קובע כי "בית המשפט רשאי, בכל עת שלאחרתחילת המשפט, לבקשת בעל דין, לתקן כתב אישום, להוסיף עליו ולגרוע ממנו, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן". ההלכה מקדמת דנא היא, כי השיקולים העיקריים שעל בית המשפט לשקול בבקשה לתיקון כתב אישום הינם, האם התיקון יסייע לבית המשפט להגיע לחקרהאמת ולעשות משפט צדק והאם יש בתיקון פוטנציאל לפגיעה בזכותו של הנאשם להליך הוגן. בשים לב לשיקולים אלו, רשאי בית המשפט לאפשר תיקון בכתב אישום גם בשלבים מתקדמים שלהליך. לצד זאת, יש לתת משקל לעיתוי בקשת התיקון וסיבת הבקשה. ברי, כי ככלשהעתיקה לתיקון כתב אישום מוגשת בשלב מוקדם יותר שלהליך, מטבע הדברים, יהיה קל יותר להיעתר לבקשה, שכן בשלב מוקדם יכולתו של הנאשם להתגונן נוכח התיקון גדולה יותר. על בית המשפט לאזן בין השיקולים השונים ולהבטיח שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן, הן מבחינה מהותית והן מבחינה הדיונית.

7. במקרה זה, לעת הזו בה הוגשה הבקשה, בטרם החלה שמיעת הראיות, וכשעדותה של האישה במשטרה עמדה ממילא לפני ב"כ הנאשם מאז הגשת כתב האישום והעברת חומרי החקירה, אין בהוספתה של האישה כעדת תביעה כדי לפגוע בהגנת הנאשם. העובדה שהמאשימה טעתה וביקשה למחוק את האישה מרשימת עדי התביעה, אין בה לשנות ממסקנה זו, שכן ממילא גם לא היה שום שינוי או התקדמות בהליך, מאז שנעשתה הטעות אותה המאשימה מבקשת לתקן.

8. באשר לשאלה האם האישה אכן יכולה להעיד כנגד הנאשם, דעתי כדעת המאשימה.

9. סעיף 3 לפקודת הראיות קובע את הכלל לפיו "במשפט פלילי אין לבן זוג כשר להעיד לחובת בן זוגו". לכלל זה יש יוצאים מהכלל הקבועים בסעיף 5 לחוק. בין היתר נקבע בסעיף 5(א), כי הסייג שבסעיף 3 לחוק לא יחול כאשר מדובר ב: (1) חבלת גוף או אלימות או איום באחד מאלה.

10. צודקת ב"כ המאשימה כי בסעיף קטן (1) המחוקק לא דיבר על "עבירות של חבלת גוף ואלימות", כפי שלמשל ציין המחוקק בשאר היוצאים מהכלל, המתייחסים לעבירות מסוימות, כי אם על מעשים שתוצאתם היא חבלת גוף או איום לחבלה שכזו. ממילא גם אין מדובר בחבלה "מכוונת" דווקא, אלא גם בחבלה שנגרמה ברשלנות (ראו: יעקב קדמי, **על הראיות** (מהדורת תש"ע), חלק ראשון עמ' 451).

11. במקרה זה, נטען בכתב האישום, כי מעשיו של הנאשם גרמו לחבלת גוף של בנו התינוק, הכחיל, החוויר, ואיבד את הכרתו. תוצאות אלו של המעשים המיוחסים לנאשם באים בגדר "חבלת גוף" כמשמעותה בסעיף 5(א)(1) הנ"ל (ראו: מ"ח 6023/18 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 30.06.19)).

12. צודקת גם ב"כ המאשימה בכך שאף אם תאמר שהכוונה בסעיף 5(א)(1) לפקודת הראיות היא לעבירה של חבלת גוף או אלימות, הרי שהעבירות המיוחסות לנאשם באות בגדר עבירה שכזו. לנאשם מיוחסת עבירה של מעשה פיזיות ורשלנות בחומר מסוכן לפי סעיף 338(9) לחוק העונשין, שעניינה, כלשון החוק, "העושה אחת מאלה בדרך נמרה או רשלנות שיש בה כדי לסכן" אדם **אולגרום לוחבלה** (ההדגשה אינה במקור - א.ס.), דינו - מאסר שלוש שנים: (9) משתמש בחומר מרעיל או מסוכן או מחזיק בו או מפקירו... " כמו כן, מיוחסת לו עבירה של סכנה לילדים, לפי סעיף 340 לחוק העונשין, שעניינה כלשון החוק: "המשאיר או מפקיד דבר במקום שיש לילדים גישה אליו, ויש יסוד סביר להניח שילדים ישחקו בדבר או יטפלו בו בדרך אחרת, ושבעשותם סכנה לעלולים **להינזק בבריאותם או לסכנת חייהם** (ההדגשה אינה במקור - א.ס.), ואינו נוקט אמצעי זהירות סבירים כדי למנוע תוצאות כאלה, דינו - מאסר שנה". מדובר אפוא, בעבירות שבין יסודותיהן מצוי יסוד של חבלת גוף או אלימות (השוו: **קדמי**, בעמ' 450; ע"פ 7895/04 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.08.06)).

13. הפרשנות התכליתית גם היא תומכת במסקנה זו, שכן באיזון שבין ההגנה על התא המשפחתי לבין ההגנה על שלמות גופו של האדם ומיצוי הדין עם מי שלכאורה פגע באינטרס חשוב זה, העדיף המחוקק את האינטרס האחרון. והעבירה המיוחסת לנאשם, היא עבירה שבאה להגן על האינטרס של שלמות גופו של האדם, במקרה זה בפרט בהגנה על שלמות גופם של ילדים.

אין אפוא מניעה כי אשת הנאשם תעיד כנגדו בעבירות אלו שיוחסו לו, וכאמור, אין מניעה לתיקון כתב האישום בדרך של הוספתה כעדת תביעה בשלב זה.

אני מתיר אפוא, את התיקון, באופן שאשת הנאשם תירשם כעדת תביעה.

ניתנה היום, כ"ה אלול תש"פ, 14 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.